

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

Cesionarul e un terțiu când atacă în simulațiune actele făcute de cedent cu un terțiu în prejudiciul său de d. N. D. Chirculescu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, s. II : V. P. Murellis cu I. Dimopol și alții.

Idem : Al. G. Râșcan, (electoral).

Idem : Iosef S. Schreier cu Ad-ția financiară Argeș (fiscal).

Idem : Ad-ția financiară de Vlașca cu M. St. Porumbiță (fiscal).

Tribunalul județului Botoșani : Șaia sin David (urmărire imobiliară) cu o Adnotație de Iunius.

Tribunalul județului Suceava : Epitropia Bisericei Baia cu Moșt. def. Luțica Paladi Marquisă de Bedmar cu o Observație de d. D. Alexandresco.

Cesionarul e un terțiu când atacă în simulațiune actele făcute de cedent cu un terțiu în prejudiciul său.

(Observațiune asupra deciziunii Inaltei Curți de casație secția I cu No. 209/902)

Inalta Curte, prin decisiunea sa No. 209 din 5 Iunie 1902, dată între V. P. Murellis cu I. Dimopulo, Gheorghide și Ministerul de Finanțe, ce publicăm în pagina următoare a acestui ziar, admite soluțiunea ce formează titlul acestui articol.

Obiectul litigiului la instanțele de fond, pe cât pot să-l estrag din considerantele acestei deciziuni, e următorul :

Gheorghide a cesionat lui Murellis o sumă ce-i datora Ministerul de Finanțe. Dimopulo creditor, pe bază de sentințe executorii, al lui Gheorghide poprește, în mâinele Ministerului de Finanțe, suma cedată lui Murellis.

De aci cererea lui Murellis de a se desființa poprirea, fiind el proprietarul sumei ca cesionar, nu Gheorghide. Nu putem ști data cesiunii și a poprirei, nici dacă cesiunea a fost notificată și când anume; deciziunea nu vorbește.

Nu importă însă aceasta. Cestiunea dedusă în

apel și în recurs a fost cererea lui Murellis de a i se permite să dovedească cu interogatorul și registrele lui Dimopulo că sentințele pe baza cărora acesta a obținut poprirea sunt simulate, obținute prin convență între Dimopol și Gheorghide.

Curtea de apel din Galați, s. II a respins cererea, dând ca motiv principal că cesionarul Murellis nu e un terțiu ci reprezintă pe cedentul Gheorghide și ca atare, conform art. 1175 C. civ., nu se poate folosi de altă probă, în lipsă de contra-inscris.

Asupra recursului lui Murellis, Inalta Curte, a casat cu drept cuvânt, această decisiune, însă motivele pe care se bazează sunt streine chestiunii, par a se referi la altă speță.

În adevăr, în rezumat foarte exact, casația argumentează ast-fel : „Creditorul care urmărește bunul debitorului e un terțiu,—asemenea și creditorul care cere poprirea e un terțiu, de oare-ce pe temeiul art. 1718 și 1719 C. civ., bunurile debitorului servesc spre asigurarea creditorului, care, fie că urmărește imobilele ipotecate, fie că popresce sume datorite, este în ambele cazuri un terțiu ;—decî Murellis e un terțiu».

Câtă bună-voință am pune e imposibil să știm de ce e vorba aci.

Mai întâi Murellis nu e creditorul lui Gheorghide, e cesionarul lui și ca atare nici vorbă nu poate fi de art. 1718 și 1719 Cod. civ. ; al doilea, el nu e creditor popritor, — și cu toate acestea Curtea de casație îl face creditor și îi atribue și o poprire pe care n'a făcut-o.

Poate că e vorba de Dimopol ; aceasta însă nu interesează, dar, în tot cazul, dacă de el e vorba, față de cine e terțiu ? Curtea de apel confundă pe Gheorghide cedentul cu Murellis cesionarul, iar instanța supremă care respinge această confuziune nu spune un cuvânt spre a sci de ce n'are dreptate instanța de apel.

Totuși chestiunea e simplă și ușor de rezolvat. Pentru a se sci dacă, în hotăririle date între

Dimopol și Gheorghiaade, Murellis e un terțiu sau nu, trebuie să ne referim numai la acele hotăriri. Cum se poate zice că Murellis e parte în aceste hotăriri? S'ar putea zice această când, de exemplu Gheorghiaade reprezenta în proces persoana lui Murellis,—s'ar mai putea zice când Gheorghiaade, condamnat, ar avea pe Murellis ca moștenitor, etc.; în toate aceste cazuri Murellis e parte, fie ca mandant, fie ca reprezentant al persoanei lui Gheorghiaade și e drept atunci să i se opună art. 1175. Dar în cazul nostru lui Murellis i se cesionează o sumă de Gheorghiaade ca creditor;—în procesul cu Dimopol, Gheorghiaade e chemat ca debitor, pentru altă sumă și dintr'o altă cauză. Ce legătură e prin urmare între cesiunea și acțiunea lui Dimopol, pentru ca Dimopol să-l ție pe Murellis ca reprezentant al lui Gheorghiaade în proces?

Punându-ne pe tărâmul pe care discută Curtea de apel, explicăm că ar putea fi adevărat că cesionarul reprezintă pe cedent numai întru cât e vorba de creanța cesionată și restrâns numai la valorificarea de către cesionar a drepturilor ce rezultă din creanța cesionată.

Când cesionarul atacă însă în simulație actul petrecut între cedent și un terțiu pentru a-l prejudicia, el lucrează în numele său personal, uzând deosebit de drepturile rezultate din creanța cesionată, de un drept cu totul personal ce îi este conferit de art. 973 Cod. civ., în care cuvântul «creditori» are un sens atât de larg în cât cuprinde și pe cesionari. (Laurent XVI, No. 472).

Exemplu tipic care învederează clar acest principiu îl avem în materie de succesiune.

Eretele rezervatar reprezintă și persoana și drepturile lui de cujus; cu toate acestea când atacă ca simulate actele prin care de cujusa atacat rezerva, nimeni nu-i refuză proba testimonială, căci de și heredele reprezintă pe defunct, totuși când e vorba de a ataca actele prin care defunctul prejudiciază rezerva, heredele devine un terțiu, lucrează în numele său personal (Laurent XIX, No. 588 și XII, No. 137, 138).

Acestea credem că sunt motivele pe care trebuie să le fi avut în vedere Inalta Curte când a admis recursul lui Murellis.

N. D. Chirculescu
Avocat-Focșani

Atragem de pe acum atențiunea cititorilor noștri asupra Numărului viitor al Curierului Judiciar, care va fi un număr cu totul excepțional, consacrat exclusiv vechilor legi și obiceiuri ale Moldovei.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 5 Iunie 1902

Președenția D-lui AL. GIANNI, Consilier

Vasile P. Mourellis cu I. Dimopulo și alții

Urmărire.—Poprire.—Bunurile debitorului.—Asigurarea creditorului.—Dacă creditorul urmăritor este un terțiu.—Dacă poate dovedi simulațiunea actelor opuse de un alt creditor al debitorului comun.—(Art. 1175, 1718 și 1719 Cod civil).

Bunurile debitorului servind spre asigurarea creditorului, acesta fie că urmărește imobilele ipotecate, fie că cere poprire de sume datorite, este în ambele cazuri un terțiu, și fiind așa poate să ceară a dovedi că sunt simulate actele opuse lui de un alt creditor al debitorului comun. ()*

Decisiunea 209/902.—Casată, după divergință, în urma recursului făcut de Vasile P. Mourellis, decisiunea cu No. 36 din 1901 a Curței de apel din Galați, secția II, dată în proces cu I. Dimopulo, P. Gheorghiaade și Minist. de Finanțe.

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte N. Mandrea;

Pe d-l V. Lascăr, avocatul recurentului, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii Borș și I. Ștefănescu Goangă, avocații înțimatului Dimopulo, în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului al II-lea de casare rămas în divergință:

«Violarea art. 52 Codul comercial și 227 Pr. civilă combinat cu art. 1175, 1203, 1191 și 1198 Cod. civil de oare-ce sub-semnatul ca creditor al lui P. Gheorghiaade, după cum zice Curtea, eram un terțiu și deci 'mi era permis să dovedesc simulațiunea actelor petrecute între I. Dimopulo și P. Gheorghiaade prin ori-ce fel de probe, prin urmare și prin interogator și registrele lui Dimopulo, Curtea respingându-mi aceste mijloace de probă, violează textele de lege sus menționate».

Având în vedere că prin decisia supusă recursului se constată că Dimopulo, ca creditor al lui Polimon Gheorghiaade, a cerut poprirea sumelor datorite de Ministerul de finanțe lui Polimon Gheorghiaade; că Mourellis, recurentul, cere desființarea poprirei pentru că sumele poprite ar fi ale lui în virtutea unei transacții;

Având în vedere că Mourellis, spre a susține drepturile sale și spre a combate poprirea săvârșită pentru Dimopulo, în ultra a susținut că sentințele pe temeiul cărora Dimopulo cere validarea poprirei, sunt obținute prin convență între Dimopulo și P. Gheorghiaade, sunt simulate, și spre a dovedi simulațiunea a cerut chemarea la interogatoriū a lui Dimopulo și aducerea registrelor; că Curtea de apel nu admite a se dovedi simulațiunea, pentru că Mourellis fiind cesionar, ar reprezenta pe Gheorghiaade; că nu poate avea mai multe drepturi de cât Gheorghiaade cedentele, că de aceea el nu poate do-

(*) A se consulta, în această materie, decisia Casații Franceze însoțită de observația d-lui I. N. Cesărescu, publicată în Curierul Judiciar pe anul 1901, No. 22, pag 176. (N. R).

vedi simulația de cât printr'un contra-înscris din partea lui Dimopulo, conform art. 1175 Codul civil;

Considerând că creditorii de câte ori urmăresc bunurile debitorului nu sunt de cât terții; că și un creditor care cere poprirea este un terțiu; că pe temeiul art. 1718 și 1719 Cod civ., bunurile debitorului servesc spre asigurarea creditorului, creditorul fie că urmărește imobilele ipotecate, fie că cere poprire de sume datorite, este în ambele cazuri terțiu, căci cum am nega aceasta că creditorul e terțiu când el urmărește pe debitor într'un fel sau altul; că fiind așa, învederat recurentul Mourellis fiind un terțiu, putea cere a dovedi că sunt simulate actele opuse lui de un alt creditor al debitorului comun; că prin urmare motivul e întemeiat și de aceia decizia are a fi casată;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

Audiența de la 26 Aprilie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Al. G. Rășcanu, cere ștergerea lui Dobre Dobreanu, din listele electorale ale coleg. I comunal de Huși

Dept electoral. — Alegător comunal. — Condițiuni. — Domiciliu real. — Reședință de fapt. — (Art. 2 din legea pântru alegerea consiliilor comunale).

Pentru a fi alegător comunal trebuie a avea domiciliul real sau o reședință de 6 luni în comuna unde se cere înscriere, și condițiunei reședinței de fapt în comuna unde se cere înscrierea ca alegător comunal este deosebită de condițiunea domiciliului politic care se cere pentru alegătorii din colegiile de Cameră și de Senat și are a fi anume stabilită pentru a se admite înscrierea ca alegător comunal.

Decisiunea 247/902. — Admis apelul făcut de Al. G. Rășcanu contra sentinței electorale a trib. Falcu No. 72/902 și ordonat ștergerea d-lui Dobre Dobreanu din listele electorale ale coleg. I comunal din Huși.

Curtea,

Ascultând pe apelantul Al. G. Rășcanu în dezvoltarea motivelor de apel;

Deliberând, și

Având în vedere că apelantul cere ca reformându-se sentința tribunalului, să se ordone ștergerea lui Dobre Dobreanu din listele electorale ale com. Huși pe motiv că nu are reședință de fapt în această comună;

Considerând că tribunalul pentru a ordona înscrierea lui Dobre Dobreanu în listele electorale ale colegiului I comunal din Huși, se preocupă a stabili că numitul a fost înscris în acest colegiu din comuna Huși unde plătește și contribuțiunile și că nu a făcut nici o cerere că și strămută domiciliul din această comună;

Considerând că după art. 2 din legea pentru alegerea consiliilor comunale, pentru a fi alegător comunal trebuie a avea domiciliul real sau o reședință de 6 luni în comuna unde se cere înscrierea, condițiune specială pentru a figura ca alegător comunal;

Că condițiunea reședinței de fapt în comuna unde se cere înscrierea ca alegător comunal, este deosebită de condițiunea domiciliului politic care se cere pentru alegătorii din colegiile de Cameră și de Senat și are a fi anume stabilită pentru a se admite înscrierea ca alegător comunal;

Că în speță tribunalul a admis înscrierea lui Dobre Dobreanu în colegiul I comunal din Huși, fără să sta-

bilească anume că numitul are reședința de fapt în acest oraș;

Că din contră din certificatul poliției orașului Huși, se constată că Dobre Dobreanu nu are domiciliul real și nici reședință în acest oraș;

Că prin urmare numitul nu poate figura ca alegător comunal în orașul Huși, și apelul are a fi admis.

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, ect.

Audiența de la 27 Martie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Iosef S. Schreier cu Ad-ția financiară de Argeș, recurs fisca

Contribuții directe. — Patentă. — Mai multe comerțuri. — Tipograf. — Luare în întreprindere de a furnisa imprimate, condici, etc. — Asimilare cu antreprenorii de lucrări publice. — Modul de plată al patentei. — (Art. 3 și 5 din legea patentelor).

Patentarul care va exercita mai multe comerțuri, industriei sau profesiunii în diferite prăvălii, va plăti dreptul de patentă întreg pentru comerțul său industria sa cea mai ridicată și osebit jumătate pentru fie-care prăvălie după categoria aceluși comerț sau industrie.

Ast-fel, când un tipograf ia cu contract în regulă de la prefectura unui județ confecționarea condicelor, registrelor și imprimatelor necesare primăriilor comunelor rurale din acel județ și altor servicii pendinte de prefectură, densusul trebuie să plătească o deosibită patentă pentru aceasta, întru cât antreprenorii de furnituri, de materiale, alimente, etc. la spitale, aresturi, școli, cazarmă, etc. sunt asimilați, în ceea ce privește patenta la care trebuie să fie impuși, cu antreprenorii de lucrări publice.

Patenta la care sunt supuși acești antreprenori nu limitează exercițiul acelei profesiunii numai în comuna sau orașul în care ei plătesc acea patentă, căci atunci ar fi trebuit să fie impuși la atâtea patente întregi câte sunt comunele sau orașele în care ei au luat asemenea întreprinderi, ceea ce legea patentelor nu prescrie.

Decisiunea 644/902. — Respins recursul făcut de Iosef I. Schreier contra decisiunei contra comisiunei de apel din jud. Argeș cu No. 247/902 în proces cu fiscul.

S'a ascultat d-l Chr. Grecescu din partea fiscului în combaterea motivelor de casare, în lipsa recurentului;

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Subsemnatul tipograf, nu sunt antreprenor de lucrări publice, ci mă mărginesc în lucrări de meseria mea ce exercit și spre siguranța părților am încheiat cu prefectura un contract numai pentru patru luni, așa că azi nu mai am nici un contract în ființă, fiind încă de la 15 Noembrie contractul a expirat, după cum arată copia de contract aci alăturată».

Având în vedere că după art. 5 al. 1 legei patentelor de la 1863 patentarul care va exercita mai multe comerțuri, industriei sau profesiunii în diferite prăvălii, va plăti dreptul de patentă întreg pentru comerțul său industria sa cea mai ridicată și osebit jumătate pentru

fie-care prăvălie după categoria aceluși comerț sau industrie;

Considerând că se constată din decizia comisiei de apel că recurentul, tipograf în orașul Pitești, a luat cu contract în regulă de la Prefectura de Argeș, confecționarea registrelor și imprimatelor necesare primăriilor comunelor rurale din județul Argeș și a altor servicii pendinte de prefectură;

Considerând că după tabloul adițional format în conformitate cu art. 2 din legea patentelor și aprobat de minister, antreprenorii de furnituri de materiale, alimente, etc. la spitale, aresturi, școli, cazărmi, etc. sunt asimilați în ceea-ce privește patenta la care trebuie să fie supuși cu antreprenorii de lucrări publice;

Considerând că patenta la care sunt supuși acești antreprenori nu limitează exercițiul acelei profesii numai în comuna sau orașul în care ei plătesc acea patentă, căci atunci ar fi trebuit ca densii să fie impuși la atâtea patente întregi câte sunt comunele sau orașele în care ei au luat asemenea întreprindere, ceea ce nu se poate pretinde în virtutea citatei legi a patentelor;

Considerând că de aci rezultă că exercitarea unei asemenea profesii este independentă de local și dar cu privire la patenta ce acești antreprenori urmează a plăti nu se poate susține, după cum se pretinde, că această profesiune neexercitându-se de cât în același loc cu tipografia, antreprenorul urmează a fi impus la plata patentei în modul prevăzut de partea 1 al. 1 de sub art. 5 al legii din 1863 și art. 7 al legii din 1898;

Considerând că independent de considerațiunea că recurentul ar plăti patenta pentru profesiunea de tipograf, totuși pe lângă profesia sa, având și pe aceea de furnizor anume constatată de comisia de apel, urmează a plăti o deosebită patentă după modul sus arătat pentru acest comerț;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 26 Februarie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Administrația financiară din județul Vlașca cu M. St. Porumbița, recurs fiscal

Contribuții directe. — Patentă. — Mașini de treerat. — Inchirietori de asemenea mașini. — Asimilare cu mașini cu aburi. — Taxă. — Exploatare de mai multe mașini. — Acelaș local. — Localuri diferite în aceeași comună. — Exploatare în mai multe comune. — (Art. 7 din legea patentelor).

După tabloul de asimilare publicat în «Monitorul oficial» din 23 Martie 1896, inchirietori de mașini de treerat sunt asimilați cu acei prevăzuți în tabela anexată de legea patentelor la cuvântul «mașină pentru vapori», pentru cari se prevede, în acea tabelă, o taxă fixă de 74 lei, 08 bani, plus un leu și 85 bani de fie care lucrător, cum și o taxă proporțională de 2% pentru fie care mașină ce exploatează.

Exploatatorul mai multor mașini este supus la plata unei singure taxe atunci când mașinele funcționează în acelaș local, iar dacă exploatează mașini în diferite locuri din aceeași comună trebuie să plătească o taxă întreagă pentru mașina cea mai principată și câte jumătate taxă pentru celelalte. Când exploatează mașini în diferite comune, atunci trebuie să plătească taxe deosebite pentru exploatarea din fie care comună.

Decisiunea 32/902. — Casată decisiunea comisiei de apel din județul Vlașca No. 41/902 după recursul făcut de administrația financiară din județul Vlașca în proces fiscal cu M. St. Porumbița.

S'a ascultat d-l avocat Arion din partea fiscului în desvoltarea motivului de casare, în lipsa intimatului.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare invocat: că în mod ilegal comisia de apel a scăzut pe intimat de la patenta pentru o a doua mașină de treerat, cu care a fost impus de comisia comunală;

Considerând că se constată că comisia de apel a scăzut pe intimat de la patenta pentru o a doua garnitură de mașină cu care a fost impus anul acesta pentru prima oară de comisia comunală pe motiv că este impus odată pentru acest comerț;

Considerând că după tabloul de asimilare publicat în Monitorul Oficial din 23 Martie 1896 inchirietori de mașini de treerat sunt asimilați cu acei prevăzuți în tabela anexată de legea patentelor la cuvântul mașini pentru vapori;

Că pentru aceștia se prevede în acea tabelă o taxă fixă de 74 lei, 08 bani plus câte un leu și 85 bani de fie care lucrător cum și o taxă proporțională de 2% pentru fie care mașină ce exploatează;

Considerând că după art. 7 din legea patentelor exploatatorul a mai multor mașini este supus la plata unei singure taxe, numai atunci când mașinele ar funcționa în acelaș local;

Că dacă exploatează mașini în diferite locuri din aceeași comună urmează să plătească o taxă întreagă pentru mașina cea mai principală și câte jumătate taxa pentru celelalte, iar dacă exploatează mașini în diferite comune atunci trebuie să plătească taxe deosebite pentru exploatarea din fie care comună;

Considerând că în specie este constat că intimatul a exploatat mașini în diferite comune și astfel rătă comisia de apel l'a dispensat de plata taxei pentru exploatarea mașinei din comuna Putineiu de și mai este impus pentru asemenea exploatare în altă comună;

Că prin urmare motivul de casare este fondat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BOTOȘANI

Audiența de la 14 Iunie 1902

Președenția D-lui CORNELIU BOTEZ, Membru de ședință

Șaia sin David, pentru urmărire imobiliară

Lipsa tabloului de ordine. — Dacă asemenea lipsă atrage nulitatea urmăririi. — Art. 506 bis Pr. civ.

Rațiunea tabloului de ordine fiind de a se constata dacă o creanță e în rang util și necontestat, spre a se putea primi drept preț, lipsa tabloului, prin ea însăși și fără a fi în legătură cu înfrângerea unor anumite dispoziții de lege relative la această constatare, cari nu și pot avea de cât ulterior aplicațiunea lor, nu poate avea nici o influență asupra urmăririi silite întru cât procedura urmă-

ririi e independentă de procedura tabloului de ordine, iar urmărirea se poate face și în lipsa unui asemenea tablou.

Din această distincțiune reese că incidentul relativ la această lipsă, ridicat cu prilejul adjudecării, e cel puțin prematur, de oare-ce nu se poate ști încă dacă adjudecatarul nu va depune prețul în numerar, în care cas, ne mai justificându-se necesitatea unui tablou de ordine, omisiunea lui e fără interes.

Tribunalul,

Având în vedere incidentul ridicat de datornicul urmărit, prin care tinde la anularea urmăririi silite, exercitată asupra imobilului său de către S. Chodrover, creditor hipotecar, pe motivul neformării tabloului de ordinea creditorilor;

Având în vedere că după art. 505 și urm. Pr. civ., în materie de urmăririi silite imobiliare, greșierul tribunalului e îndatorat a întocmi o listă de sarcinile imobilului, cari se cuprind în afișe și publicațiuni, măsură prescrisă în interesul persoanelor cari voesc a concura spre a cunoaște valoarea reală a imobilului urmărit; Că paralel cu această dispozițiune, legiuitorul a mai dispus, prin art. 506 bis, ca în cele patru săptămâni după cea întâi publicațiune a urmăririi un judecător-comisar, însărcinat de president să întocmească tabloul de ordinea creditorilor, după care ei au a se plăti, potrivit cu titlurile lor de preferință; Că, după cum reese atât din termenii acestei dispozițiuni de lege cât și din expunerea de motive a actualei legi de procedură, formalitatea întocmirii tabloului de ordine are un scop cu totul diferit, ea fiind prescrisă în interesul datornicului și al celor-l'alți creditori în scopul de a servi ca normă, spre a se stabili dacă o creanță e necontestată și în rang util, ca să se poată primi ca preț; Că e netăgăduit că procedura urmăririi silite și cea a tabloului isvorând din rațiuni deosebite, sunt neatâr-nate una de alta; Că, pe când prin art. 512 Pr. civ. se declară sub pedeapsă de nulitate neobservarea formalităților prescrise de art. 505—508 privitoare la afișe și publicații, se exceptează dispozițiunea art. 506 bis, privitoare la tablou, de unde deducem că observarea acestei din urmă dispozițiuni prescrisă într'un interes privat nu are o importanță atât de riguroasă, neconstituind o formă esențială a urmăririi, a cărei lipsă sau neregularitate să atingă ordinea publică și să atragă, prin ea însăși, anularea urmăririi, mai cu seamă dacă n'a fost invocată înaintea instanței de urmărire, din timp;

Având în vedere că fiind ast-fel circumscris scopul pentru care se explică necesitatea formării unui tablou de ordine și dacă e neîndoios că creditorii au interes de a contesta înscrierea în tablou în rang util și necontestat a creditorului adjudecatar, când creanța sa, de fapt, ar fi într'un rang subsequent, nu mai puțin adevărat este că acest interes încetează în cazul când adjudecatarul depune în numerar prețul său. De aceea cu drept cuvânt s'a decis că lipsa tabloului de ordine nu atrage casarea ordonanței de adjudecare, fiind fără

interes, când creditorul adjudecatar depune prețul în numerar;

Având în vedere iarăși că dacă fără a eși din marginile principiilor și regulilor cari cărmuesc procedura tabloului de ordine, se admite și recunoaște că urmărirea e temeinică chiar dacă nu s'a format tablou de ordine, însă s'a depus prețul în numerar, în virtutea acelui raționament cată să decidem că nu se poate anula, în ziua primei licitări, o urmărire, pe motivul neîndeplinirii acestei forme. Neformarea tabloului de ordine, neputând avea vre-o înfrurire asupra licitării însăși, care se poate efectua și fără un asemenea tablou, de cât în anumite împrejurări și înfrângerea unor anumite dispozițiuni de lege, cari și-au aplicațiunea lor ulterioară, e limpede că această omisiune nu constituie un motiv decisiv de anularea urmăririi, de cât numai în cazul când s'ar știrbi scopul esențial pentru care o asemenea formă a fost prescrisă, ceea ce nu se poate cunoaște de cât cu ocaziunea depunerii prețului, operațiune ce se efectuează ulterior datei licitării nemișcătorului urmărit; Că așa dar, din toate aceste puncte de vedere incidentul de anularea urmăririi fiind prematur ridicat în momentul chiar al adjudecării, cată a se respinge și a se procede la licitare.

Pentru aceste considerente redactate de d-l judecător de ședință, Corneliu Botez, respinge incidentul.

(ss) Corneliu Botez, V. Andriescu.

Adnotație. — În urma jurisprudenței Curței de casație stabilită de Secții Unite și de secția II, că lipsa tabloului de ordine sau nulitatea tabloului de ordine nu poate forma obiectul unui motiv de casare, dacă acesta nu se va fi propus, în mod regulat, la tribunal, în cursul urmăririi, (V. Secții Unite decizia No. 6 din 1 Noembrie 1901 și secția II a Curții de casație decisiile din 6 și 13 Noembrie 1901⁽¹⁾), Tribunalul de Botoșani, ca instanță de urmărire, prin sentința reprodusă mai sus ce adnotăm, declară că în cursul urmăririi silite incidentul relativ la lipsa tabloului are a fi respins ca prematur.

Motivele de care se conduce tribunalul sunt inspirate prin decisiile Curții de casație, care declarase că procedura urmăririi silite se îndeplinește independent de procedura urmăririi silite, că validitatea urmăririi silite nu poate atârna de la validitatea sau existența tabloului de ordine;— că mai cu seamă nu poate fi vorba de nulitatea urmăririi silite din cauza lipsei sau nulității tabloului de ordine, când prețul de adjudecare nu s'a depus într'o creanță, ci în numerarii.

Pe temeiul jurisprudenței Curții de casație, tribunalul de Botoșani, susține că, nu se poate anula urmărirea silită din cauza lipsei tabloului de ordine. Și aceasta soluție e în sine întemeiată, căci dacă validitatea urmăririi silite e independentă

(1) Vezi *Curierul Judiciar* No. 82 din 9 Decembrie 1901.

de existența unui tablou de ordine, cum ar putea pentru lipsa tabloului de ordine ce nu s'ar fi făcut să se ceară anularea urmăririi?

Dar se va zice însă : cum ar putea tribunalul să primească o creanță drept preț, când tabloul nu ar fi fost făcut? Invederat că, în lipsă de tablou, care să constate dacă cutare creanță e în rang util și necontestat, tribunalul nici nu va putea primi o creanță drept plată. Tot asemenea, când tabloul va fi isbit de nulitate din cauza verii unei lipse de forme esențiale, dacă părțile interesate, în termenul prevăzut de art. 552 Pr. civ., vor fi făcut opoziție la depunerea prețului. Consecuent va putea fi ca până când să se facă tabloul, trecând cele patru săptămâni în care are a se depune prețul, partea interesată să ceară scoaterea în vânzare din nou a imobilului. Această posibilă concurență va îndemna pe cei interesați să stăruie ca tabloul de ordine să se și facă în timpul util, — dar ea nu înlătură temeinicia părerii tribunalului de Botoșani, cuprinsă în sentința reprodusă mai sus.

Iunius

TRIBUNALUL JUDEȚULUI SUCEAVA

Audiența de la 7 și 17 Maii 1902

Președenția D-lui ALEX. BĂRSESCU, Președinte

Epitropia Bisericeii Baia cu Moștenitorii def. Luțica Paladi
Marquişă de Bedmar

Sentința civilă No. 208

Testament.—Legat.—Simple dorinți și recomandățiuni înscrise în testament.—Dacă legatarul universal este obligat a le îndeplini. — Art. 843, 844 899 Cod. Callimach.

1) Pentru ca o dispozițiune testamentară să poată constitui un legat, trebuie să impue legatarului universal o sarcină în favoarea altei persoane, adică să fie o obligațiune pentru instituit și un drept pentru cel de al treilea, iar nu să facă o simplă recomandăție, să dea un sfat, în care cas legatarul nu este îndatorat, după cum se exprimă și legiuitorul Callimach prin art. 899, să îndeplinească cele zise de testator.

2) În materie de testamente, legiuitorul nu a admis expresiuni sacramentale, așa că ele se pot înlocui cu expresiuni equipolente, destul ca voința testatorului să rezulte într'un mod precis din ele.

3) Când expresiunile dintr'un testament sunt întunecoase și indoelnice, judecătorul este în drept să le interprete și să vadă care a fost voința testatorului; când, din contră, ele sunt clare și precise și nu mai dau loc la vre-o îndoială, trebuie luate așa cum sunt specificate.

S'a ascultat din partea reclamantă Epitropia Bis. Baia: d-nii avocați G. Strajescu și D. Iorgandopol, iar din

partea pârâților moștenitorii def. Luțica Paladi, Marquişă de Bedmar, d-l advocat P. Missir.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea civilă intentată de Epitropia Bisericeii Baia, din comuna Baia, contra d-nelor Carolina Montufar și Garcia Infanta Marquiza de Bedmar, azi defunctă, și reprezentată prin moștenitorii și deținătorii averei ei, Emanoil Lemotheux, Luisa Lemotheux, Matilda Acunna Lemotheux și Teodor Lemotheux, domiciliați în Paris;

Având în vedere că această acțiune, după cum s'a modificat în instanță prin cererea adițională înregistrată de tribunal No. 6492/902, are de obiect a se obliga numiții defendori, în calitate de deținători a averei rămase pe urma defunctei Luțica Palade, Marquiza de Bedmar, la plata sumei de 800000 lei, valoarea îndoită a legatului lăsat, de la numita defunctă Luțica Palade, reclamantei Epitropia Bisericeii Baia;

Având în vedere că din desbaterile părților și actele aflate în dosarul cauzei rezultă: defuncta Luțica Palade, Marquiza de Bedmar, prin testamentul său, din 19 Maii 1859, institue ca moștenitor și legatar universal pe fiul său Rodrigo Acunna. În acest testament, printre multe alte dispozițiuni, se prevede și rezidirea vechei Bisericeii de la Baia;

După moartea testatoarei, murind fără descendenți și legatarul universal Rodrigo Acunna, întreaga avere trece în patrimoniul tatălui său Emanoil Antoniu Acunna, Marquis de Bedmar; de la acesta averea trece, prin testament, a 2-a sale soții d-na Carolina Montufar și Garcia Infanta Marquiza de Bedmar, iar după moartea acesteia, pârâților de azi; dar nici primul legatar universal, nici cei-l'alți legatari și moștenitori, cari s'au succedat până acum, nu îndeplinesc sus menționata dispoziție testamentară, de a rezidi Biserica Baia, ceea ce dă loc acțiunii de față, asupra căreia tribunalul e chemat azi a se pronunța;

Având în vedere că de și reclamanta, Epitropia Bisericeii Baia, nu a prezentat actul original al testamentului, ci publicațiunea unei copii după testament, făcută prin Gazeta de Iași din 10 Iulie 1895, pârâții nu au făcut însă nici o obiecțiune, recunoscând ca bune și adevărate și existența testamentului și dispozițiunea cuprinsă într'ensul, privitoare la rezidirea Bisericeii Baia; că, de asemenea, pârâții nu contestă reclamantei nici calitatea de a intenta această acțiune, și recunosc că testatoarea Luțica Palade a încetat din viață înainte de punerea în aplicare a actualului Cod civil, adică sub imperiul Codului Callimach. Toate aceste puncte fiind dar stabilite, rămâne să examinăm numai temeinicia acțiunii, și obiecțiunile ce se fac de pârâți în contra ei;

Având în vedere că reclamanta Epitropia Bisericeii Baia, considerând dispozițiunea testamentară privitoare la rezidirea acelei bisericeii ca o sarcină impusă de testatoarea Luțica Palade moștenitorului și legatarului universal Rodrigo Acunna, reprezentat azi prin pârâți, cere ca, conform dispozițiunilor art 843, 844 Cod. Callimach, să fie obligați ai plăti suma de 800000 lei, valoarea îndoită a legatului, întru că expertul numit de tribunal arată prin raportul său că costul total al lucrărilor s'ar sui la suma de 400000;

Având în vedere că pârâții, printre motivele cari cer respingerea acestei acțiuni, în primul rând, invoacă: că termenii precativi, înrebuințați de defuncta Luțica Palade în testamentul său, în privința rezidirei Bisericeii de la Baia, dovedesc că nu e vorba de un legat, ci de un simplu consiliu dat eredelui, așa că ei nu pot fi obligați a îndeplini acea dispozițiune;

Având în vedere că testamentul azi în discuțiune, cu toate că s'a deschis sub vechiul Cod Callimach, ne contestat este că regulile și principiile generale de drept privitoare la materia testamentelor sunt aceleași ca și sub actualul Cod;

Că, în această materie, doctrina și jurisprudența sunt

de acord în a recunoaște: I) că o dispoziție testamentară pentru ca să poată constitui un legat, trebuie să impie o sarcină legatarului universal în favoarea altei persoane, adică să fie o obligațiune pentru instituit și un drept pentru cel de al treilea, iar nu să facă o simplă recomandatie, să dea un sfat, în care caz legatarul nu este îndatorat, după cum se exprimă și legiuitorul Calimach prin art. 899, să îndeplinească cele zise de testator; II) că, în materie de testament, legiuitorul nu a admis expresiuni sacramentale, așa că ele se pot înlocui cu expresiuni equipolente, destul că voința testatorului să resulte într'un mod clar și precis din ele; III) că, dacă atuncî când aceste expresiuni sînt întunecoase și îndoelnice, judecătorul este în drept să le interprete și să vadă care a fost voința testatorului; când, din contra, ele sînt clare și precise și nu mai dau loc la vre-o îndoială, trebuiesc luate așa cum sînt specificate, etc;

Considerând că odată aceste principii de drept expuse și cunoscute, ne rămâne să examinăm și să vedem dacă dispozițiunea din testamentul defunctei Luțica Palade, Marquiza de Bedmar, privitoare la reconstruirea Bisericei Baia, constituie un adevărat legat, sau este o simplă recomandatie, un simplu sfat ce testatoarea 'l dă fiului său, instituit legatar universal, din care nu resultă nici o obligațiune pentru legatar, și nici un drept pentru reclamanta Epitropia Bisericei Baia;

Având în vedere că, dacă examinăm menționatul testament, din modul lui de redactare, din termenii și expresiunile întrebuițate vedem: în primul rând, că el este opera unei persoane, care nu era profană de știința dreptului și care 'și da bine seama de importanța și semnificarea cuvintelor ce întrebuița, iar în al doilea rând, mai vedem că termenii întrebuițai sînt categorici, clari și precisi;

Considerând că față de aceste constatări, trebuie să recunoaștem că testatoarea Luțica Palade a știut și a înțeles ceea ce a făcut; că termenii și expresiunile întrebuițate de dînsa fiind clare și precise intențiunea și voința sa se deduce într'un mod neîndoelnic, și nu sîntem să mai recunoaștem că dispoziția din testamentul său, în ceea ce privește reconstruirea Bisericei Baia, nu constituie un legat, ci este o simplă recomandatie, un sfat care, 'l dă fiului său; și în adevăr, ori de câte ori numita testatoare voeste să constituie un legat, întrebuițează cuvintele juridice «*daș și las legat*»; deci, dacă ar fi avut intențiune să puie însărcinarea fiului său să construiască Biserica Baia, ar fi întrebuițat neapărat aceleași expresiuni al căror înțeles și importanța am arătat că le cunoștea; dînsa, însă, după ce orânduiește pe fiul său Rodrigo Acunna ca legatar universal, după ce termină constituirea legatelor, când vine la reconstruirea Bisericei Baia și la alte dispozițiuni, nu mai întrebuițează aceleași expresiuni imperative «*daș și las legat*», ci un alt termen, «*recomand*»; așa ea zice: *recomand fiului meu Rodrigo Acunna de a nu vinde moșiile din Moldova, de cât la cea mai mare extremitate; de a pune să se rezidească Biserica veche de la Baia și a privi bine pe vechii servitori*;

Considerând, dar, că din toate aceste fapte și împrejurări și mai ales întrebuițarea cuvîntului «*recomand*» când este vorba de a rezidi Biserica Baia, de a nu vinde moșiile de cât la cea mai mare extremitate, și de a privi, bine pe servitori; pe când la toate cele-lalte dispozițiuni, când voeste a constitui legate întrebuițează cuvintele «*daș și las legat*», din locul, familia în care se afla, dispozițiunea privitoare la rezidirea Bisericei Baia etc., se dovedește până la evidență că testatoarea Luțica Palade, Marquiza de Bedmar, nu a avut intențiune și voință să constituie un legat în favoarea Bisericei Baia, dînsa da un simplu sfat, o simplă recomandatie fiului său să nu vîndă moșiile de cât la cea mai mare extremitate, să privească bine pe vechii servitori, și să reconstruiască Biserica, sfat care, atît după Codul Calimach (art. 899), sub imperiul căruia s'a des-

chis testamentul, cât și după principiile de drept ale actualului Cod civil, nu impune instituitului o sarcină de a îndeplini acea dispozițiune testamentară, și nu dă dreptul terțiului a cere îndeplinirea ei, în caz de refuz; Deci, acțiunea de față este neîntemeiată și cată a se respinge;

Considerând că odată recunoscut că reclamanta Epitropia Bisericei Baia nu are acțiune pentru a cere îndeplinirea dispozițiunii testamentare în privința reziderei Bisericei, examinarea celor-lalte motive invocate de intimați în respingerea acestei acțiuni este inutilă; în treacăt spunem numai că chiar când s'ar admite că citata dispozițiune constituie un adevărat legat, acțiunea totuși credem că urmează să fie respinsă, de oare-ce executarea acestei dispozițiuni a devenit azi imposibilă; și, în adevăr, obligațiunea părților fiind de a face, de a rezidi Biserica, dînsii, în primul loc, ar trebui să fie obligați să 'și eșecute obligațiunea și, în caz de refuz, să fie condamnați la daune interese (art. 1073 și urm. Cod civ.); or, o asemenea hotărîre, prin care să se oblige părții să rezidească Biserica Baia nu se poate da, căci numita Biserică este trecută printre monumentele istorice, și legea din 1892 oprește cu desăvîșire pe particularii a face reparațiuni și reziderea acestor monumente, fără o prealabilă autorizare a Ministerului de Instrucțiune publică, care va hotări, după ce va lua avizul comisiei monumentelor publice, în drept fiind Ministerul a opri prin agenții administrativi ori-ce lucrare întreprinsă contra dispozițiunilor acestei legi și prescriind pedepse pentru contravenienți;

Prin urmare, dacă în hotărîrea tribunalului, pentru ca ea să se poată executa, s'ar prevedea anume ca rezidirea să se facă în conformitate cu legea monumentelor istorice, ceea ce ar costa 400000 lei, atunci s'ar trece peste intențiunea și voința testatoarei, care, la 1859, n'a putut avea cunoștința de această lege, votată în 1892; iar dacă pentru a se îndeplini voința testatoarei, s'ar prevedea numai rezidirea Bisericei, cum 'și a închipuit-o dînsa, această hotărîre nu s'ar putea executa, fiind contra legii monumentelor istorice;

Cât pentru cele-lalte motive invocate de reclamanta în susținerea acțiunii sale, și basate pe dispozițiunile art. 842, 897 și 899 Cod Calimach, ele nu sînt aplicabile în specie, și o discuție asupra lor nu este posibilă, întru cât tribunalul a stabilit că nu i s'a constituit nici un legat;

Pentru aceste considerante, redactate de d-l președinte tribunalul, respinge acțiunea intentată de Epitropia Bisericei din comuna Baia contra d-lor Matilda Lemotheux, Teodor Lemotheux, Emanoil Lemotheux și Luisa Lemotheux.

(ss) Al. Bărsescu, A. Gorovei.

grefier (s) Mălinescu

O p i n i u n e

Având în vedere reclamațiunea obștei locuitorilor comunei Baia, prin care cer executarea legatului din testamentul defunctei Luțica Palade, în cuprinderea următoare: «*lî recomand de a nu vinde moșiile din Moldova de cât la cea mai mare extremitate; de a pune ca să se rezidească Biserica veche de la Baia și de a privi bine pe vechii servitori a familiei mele*»;

Având în vedere că judecătorii sînt suverani apreciatori, în ceea-ce privește termenii în care sînt scrise dispozițiunile testamentare, fără a fi sclavi textului, urmând a se intrupa cât se poate mai mult cu voința testatorului, după cum însuși legiuitorul nu impune anume expresiuni sacramentale în materia testamentelor;

Considerând că, dupe art. 978 Cod civil, atunci când o clausă este privitoare de două înțelesuri, ea se interpretă în sensul ce poate avea un efect, iar nu în acela ce n'ar produce nici unul. (*Quotiens in actionibus aut in exceptionibus, ambigua oratio est, commodissi-*

num est, id accipi, quo res, de qua agitur, magis valet quam pereat); iar în cele îngăimate înțelesul cuvintelor trebuie a se tâlmăci spre bunătate, zice art. 736 din Codul Calimach. Toate aceste au fost puse de legiuitor pentru ca voința testatorului să poată avea un efect. Deci, expresiunile întrebuițate de testator ca: «Doresc și recomand» întru cât ele represintă ultima voință a testatorului în spiritul său de liberalitate pentru a gratifica pe a treia persoană, trebuie interpretate în sensul de a produce un efect, realizând voința testatorului, în conformitate cu art. 978 din Codul civil; așa dar expresiunea întrebuițată de d-na Luțica Palade «recomand că să rezidească Biserica de la Baia» trebuie interpretată în sensul în care poate avea un efect, acel anume de a se reconstrui Biserica;

Având în vedere că testatoarea, dacă ar fi știut, că desideratul ei n'ar putea avea efect, nu s'ar mai fi încercat să facă o asemenea clausă în testamentul său, ceea ce ne îndrituește a crede că testatoarea s'a gândit bine în formularea dorinței sale de a se reconstrui Biserica de la Baia, fără a da importanță termenilor întrebuițai, cu atât mai mult cu cât știa că acest *legatum* trebuia să fie executat de fiul său;

Considerând că, în cazul de față, este vorba de un legat de a face, *in faciendo*, și că asemenea sarcină, pe care testatoarea o impune legatarului său, în cazul când debitorul refuză de a o executa, se traduce în plată de desdaunări, în care se schimbă ori-ce obligațiune de a face, sau de a da (art. 1075; *Pandecte franceze, Donations*, 8591 urm. Mourlon, II, 862);

Având în vedere că un legat poate să fie făcut în interesul testatorului său a memoriei sale, în interesul acelor cari pot să plătească legatele, adică în interesul moștenitorilor, sau în interesul unei a treia persoane;

Având în vedere că, în cazul nostru, legatul este făcut în interesul unei a treia persoane, și anume a obștei comunei Baia, spre venerația memoriei testatoarei; deci, armează că daunele interese să se consemne pe seama acelei obște, spre a aduce la îndeplinire dorința de ultimă voință a testatoarei, reconstruindu-se Biserica din comuna Baia;

Având în vedere expertisa ordonată de tribunal prin jurnalul No. 2084/901, și care sa efectuat de d-l inginer arhitect Găbrilescu, ficsându-i quatumul cheltuelilor la suma de lei 400000;

Considerând că testatoarea, la facerea testamentului, s'a gândit numai la reconstruirea Bisericii în modul de a se putea oficia serviciul devin, iar nu la ideea de a se clădi un monument, și pentru care credem că ar fi suficientă suma de 200000 lei;

Pentru aceste motive, sunt de părere a se admite în parte acțiunea, și a se condamna pe moștenitorii Lemoteux, de a depune suma de două sute mii lei la casa de consemnațiuni pe seama obștei locuitorilor comunei Baia, pentru aducerea la îndeplinire a legatului def. Luțica Palade de a se reconstrui Biserica din comuna Baia.

Jude supleant (s) G. C. Ioan.

Observație. — Chestiunea de a se ști dacă un act, investit cu toate formele legale, cuprinde, sau nu, o adevărată dispoziție testamentară obligatorie, atârnă de termenii întrebuițai de testator întru manifestarea voinței sale.

Pentru ca actul să constituie un legat, trebuie ca el să cuprindă o dispoziție reală a voinței testatorului, și ca el să nu fie numai un simplu proiect, sau să facă numai o invitare, ori să dea numai un sfat. Judecătorii sunt, în această privință, suverani apreciatori, și această apreciere, fiind

o chestie de fapt, nu este supusă controlului Curței de Casație (¹).

N'ar trebui însă să credem că această putere de interpretare este nelimitată; căci, în materie de acte de ultimă voință, ca și în materie de contracte, hotărîrea judecătorilor de fond ar fi casabilă dacă, sub cuvânt de interpretare, ea ar denatura voința testatorului, care n'ar fi nici îndoelnică, nici exprimată în termeni întunecoși (²).

Din cele mai sus expuse rezultă că nu este loc la interpretare, de câte ori clausele testamentului sunt clare și precise (³).

În specia judecată de trib. de Suceava, testamentul se exprimă ast-fel «... *recomand* fiului meu de a pune să se rezidească Biserica veche de la Baia, etc...». Este aceasta un adevărat legat, sau numai un sfat dat moștenitorului? Majoritatea tribunalului, opunând această expresie, susceptibilă de interpretare, altor clause imperative din testament, dice că este vorba de un *desideratum*, de un simplu sfat. Aceeaș soluție a fost admisă de Curtea de casație din Francia, într'o specie aproape identică. «Considerând, dice Inalta Curte, că decizia venită în recurs, procedând la interpretarea testamentului din 1846, devenită necesară prin obscuritatea și complexitatea clauselor sale, a decis că prin cuvintele: *doresc* sau *recomand*, opuse expresiunilor imperative: *las*, *legez*, sau *voesc*, întrebuițate în alte clause, testatorul n'a impus nici o sarcină legatarului universal, nici n'a atribuit vre un drept corelativ rudelor desemnate eventual, ci a exprimat o simplă dorință, din care nu rezultă nici un drept pentru cei de al treilea; considerând că această interpretare, întemeiată pe termenii și compararea între ele a diverselor clause din testament, precum și pe intenția presupusă a testatorului, n'a întrecut limitele puterilor atribuite, în această materie, judecătorilor de fond, etc». (⁴).

Lucrurile ar fi, însă cu totul alt-fel dacă, în loc de a se exprima ast-fel, testatorul ar fi zis: *voesc* sau *poruncesc* ca să se facă cutare lucru (⁵).

În cât privește regulile pe care trebuie să le observe judecătorii în privința interpretării testamentelor, ele sunt în genere acele edictate de legiuitor în privința convențiilor (art. 977 urm.) (⁶).

D. Alexandresco

(¹) Cas. rom, *Dreptul* din 1888, No. 57, și Bulet. S-a I, 1888, p. 574. Cas. fr. și belg. D. P. 87. 1. 186. D. P. 88. 2. 311.

(²) Cpr. Cas. fr. și C. Poitiers, *Pand. Périod.* 89. 1. 173 și 528. *Pand. Périod.* 95. 1. 391, și 2. 84.

(³) C. Besançon, D. P. 95. 2. 343. «*Cum in verbis nulla sit ambiguitas, non debet admitti voluntatis questio*n. L. 25, § 1 și L. 6, Pr., Dig., XXXI, de *legatis*, III. Veđi și t. IV a. Comentariilor noastre p. 491.

(⁴) Cas. fr. D. P. 84. 1. 447. Sirey. 82. 1. 403.

(⁵) Cpr. C. Angers, D. P. 53. 2. 204.

(⁶) Veđi t. IV a. Comentariilor noastre, p. 490 urm.